



סמל לאו גיא

6961146

בן יפה ואנדרו (אנדריי)

נולד ב- כ"ח שבט תשמ"א 2.2.1981

התגייס לצה"ל ב- 2.8.1999

שרת ביחידת "אגוז"

נפל ב- כ"ד כסליו תשס"א 20.12.2000

בעת מילוי תפקידו.



גיא לאו,

נולד ב- כ"ח שבט תשמ"א 2.2.1981, בבית החולים "פארק ליון", יוהנסבורג, דרום אפריקה כבן שני להוריו יפה – ישראלית, ואנדי – דרום אפריקאי ואח צעיר לאחות ורד. שש וחצי שנים גדל ביוהנסבורג, התחנך בגן יהודי "גן השרון" ולמד בכיתה א' ב"גלן הייזל" יסודי ממלכתי.

באפריל 1987 עלה לארץ עם משפחתו ונקלטו במרכז הקליטה ברחובות, שם התגוררו כשמונה חודשים. במרכז הקליטה ברחובות, גיא התחיל ללמוד לראשונה את השפה העברית בשעות אחה"צ ובבוקרים למד בגן חובה. בנובמבר 1987 עברה המשפחה לאשדוד, גיא למד בבית"ס "גאולים" בעיר עד לסיום כיתה ג' התקופה הראשונה לא הייתה קלה לגיא, הן מבחינת השפה שהייתה לו חדשה והן מהבחינה המנטאלית. גיא עם הרצון העז שלו וכושר ההסתגלות שלו לכל מצב, הפך תוך זמן קצר לאחר מהחברה. באותה תקופה התחיל ללמוד ג'ודו. באוגוסט 1990 עברה המשפחה להתגורר ביישובי גדרות – בכפר מישור, למשק בו גדלה אימו יפה, לנחלה של ההורים. שם מתגוררת משפחתו עד היום. באותה תקופה גיא החל את לימודיו בבית הספר האזורי גדרות בכיתה ד'. גיא התאקלם מהר מאוד בחברת הילדים, השתלב בצופים, אהב את החיים במושב. עם בעלי החיים והמרחבים. בשלב מסוים החליט גיא לעזוב את הצופים ולהצטרף לגדנ"ע קליעה ברחובות וכן החל ללמוד לנגן על גיטרה קלאסית, ולאחר מכן עבר לגיטרה חשמלית. בחוברת סיום כיתה ח' נכתב על גיא: "נפש עדינה בגוף רגיש, מפגין ידע ותבונה".

לתיכון האזורי ברנר הנמצא בקיבוץ גבעת ברנר, התקבל ביחד עם עוד תלמידים שלמדו איתו ביסודי. השתלב והיה חבר במועצת התלמידים. גיא סיים את התיכון במגמת ביולוגיה – פיסיקה + 7 יחידות אנגלית עם תעודת בגרות מלאה. המורה לפיסיקה – דניאל, רשם הערכתו: "חשיבתך המהירה והמקורית התבלטה במשך כל המפגשים, לפעמים הזריזות פגמה בשיקול הדעת. ראיתי שהווי חקר ממש תפס אותך וראיתי איך הדבקת בהתלהבותך כמה שכנים. כתיבתך מנומקת ויסודית ואינך מסתפק במטרות נוחות, הפוטנציאל שלך שחוקר ממש בלט..." בתיכון ברנר הונהג יום חופשי בשבוע, לפני הקיבוצים היה זה יום עבודה במשק. גיא הקדיש את היום החופשי להתנדבות בבית החולים "קפלן" במחלקת הילדים ועזר לילדים החולים בלימודים וכן לימד אותם להשתמש במחשב. בכיתה י' החליט גיא להיות עצמאי והתחיל לעבוד אחרי שעות הלימודים, שלוש פעמים בשבוע וכן בשבתות, בחנות הצעצועים "היפרנטוי" שבצומת בילו, שם עבד עד גיוסו לצבא. כסיים את לימודיו בכיתה י"א בחופשת הקיץ, עבר גיא שני קורסים, האחד קורס צלילה 2 כוכבים באילת. ומאז בכל הזדמנות שהייתה לו נסע גיא לצלול, מאוד אהב את היופי והשקט מתחת למים, לפני גיוסו הספיק לעשות ספארי צלילה בסיני. הקורס השני היה קליעה 3 מצבים, בבסיס גדנ"ע ג'וערה. במשך חמש שנים היה חבר איגוד קליעה רחובות כקלע והשתתף בהרבה תחרויות עד גיוסו לצבא. במסגרת ההכנות לגיוס ולמרות המגבלות הבריאותיות, התעקש גיא לשרת רק בחייל קרבי, ואכן, ב-2 באוגוסט 1999, התגייס, עבר מבחנים והתקבל לסיירת אגוז. עם הרבה רצון ומוטיבציה בלי סוף, עבר את המכשולים הרבים ביניהם שברי מאמץ, ירידת צוות ועוד... גיא השתלב נהדר בצוות החדש וחשב על אפשרות לצאת לקורס קצינים ולתרום כמה שנים לצבא.

ואז ב- 20 בדצמבר 2000, בסוף קורס צניחה, חודש אחד בלבד לקראת סיום המסלול ביחידת אגוז, מסלול קשה ומפרך, כאשר גיא וחבריו נסעו ל"פריסה" אצל אחד מחברי הצוות, לפתע הגיחה לעברם מכונית שהנהגת שבו איבדה שליטה על רכבה, חצתה ארבעה מסלולים ונחתה על רכבם ומחצה אותם בתוך הרכב. בתאונת דרכים הזו – נהרגו גיא וגבע מסקין, שני חיילים נוספים מהצוות נפצעו, ערן גיא, נפצע אנושות, ויובל בר נפצע קל, חברתו של גיא החיילת חלי וויס, נפצעה בינוני.

גיא, כאשר היה חבר במועצת התלמידים בתיכון, נילחם כל השנים שילמדו נהיגה נכונה בבית סיפרו...

גיא הותיר אחריו הורים ואחות ורד.

"יהי זכרו ברוך"

באימון ובשיגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארץ, על נוטי-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחות, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוננות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם כל הזכרונות את ה"קטב" הפק"ל והתד"ל, שק"שינה מדים ודרגות, אפוד-מגן, שש-בש, קסדה ואין-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטות, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ"אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

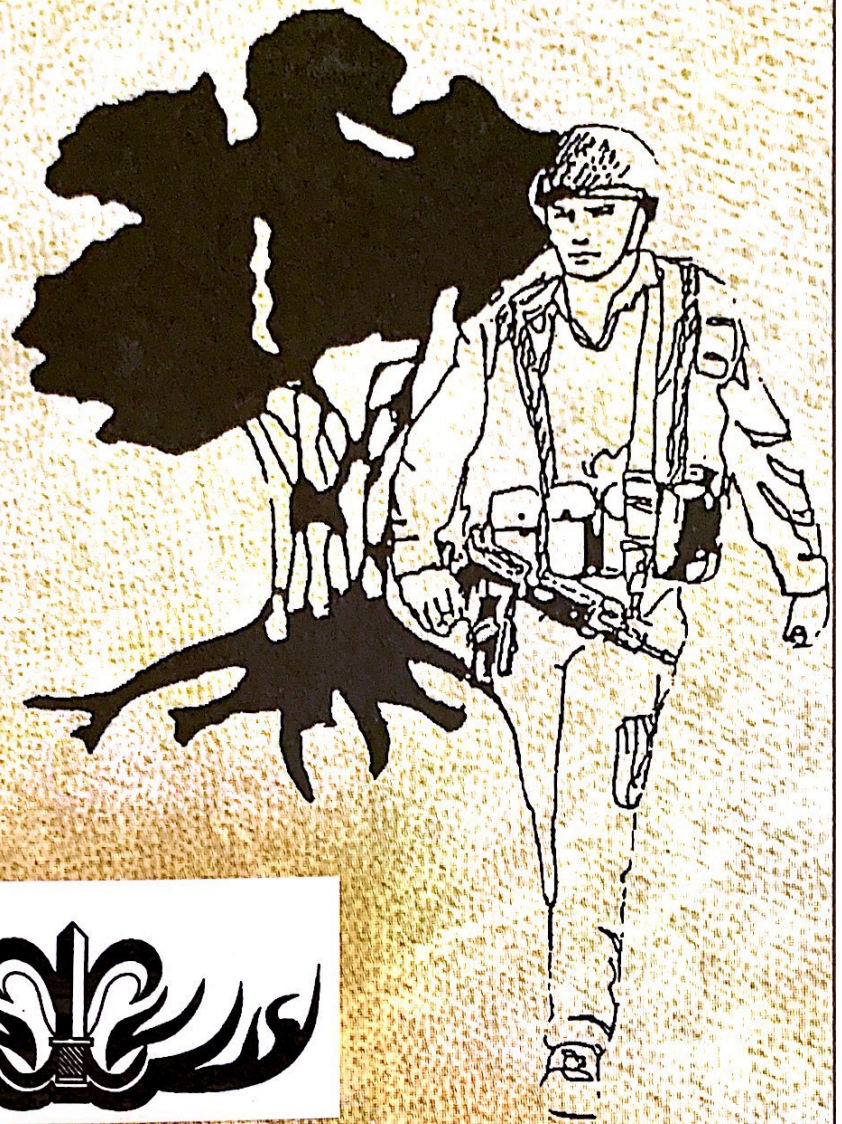
הדגל הירוק-צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "החרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה, הדגל הירוק-צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי להסביר את צבעי דגל החטיבה – הדגל הירוק-צהוב.

צבעי הירוק-צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה – "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת-הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר-יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מפברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, וירדו אחר-כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב-המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלווים הצבעים הללו, צבעי הירוק-צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.





יחידת אגוז

יחידת אגוז, היא יחידה פיקודית ששייכת לחטיבת גולני. אגוז היא יחידה ייעודית בתעסוקה מבצעית בתוך גבול לבנון. היא עוסקת בפעולות מבצעיות שמבוצעות על-ידי הוראות פיקודיות.

היא יחידה קשה ואפורה, תעסוקתה ועיקרה הוא מחוץ לגבולות מדינת ישראל ובעיקר בגבולות לבנון, מראש הנקרא ומזרחה עד שיפולי הר-דוב.

חייליה נבחרים מתוך החטיבה ורובם מתנדבים. מפקדיה נבחרים במקצועיות ונבחנים בכל מקצועות החי"ר.

רבים הם מבצעי יחידת אגוז מאז הקמתה ועד היום.



סימלה של יחידת אגוז

...אך נכבד את כולם
את יפה הבלגיות והתואר
כי רעות שבטאות, לעולם
לא תתן את לבן לשבח.
אברהם מקדשת בדם
את תשובה בנעל לפרח.

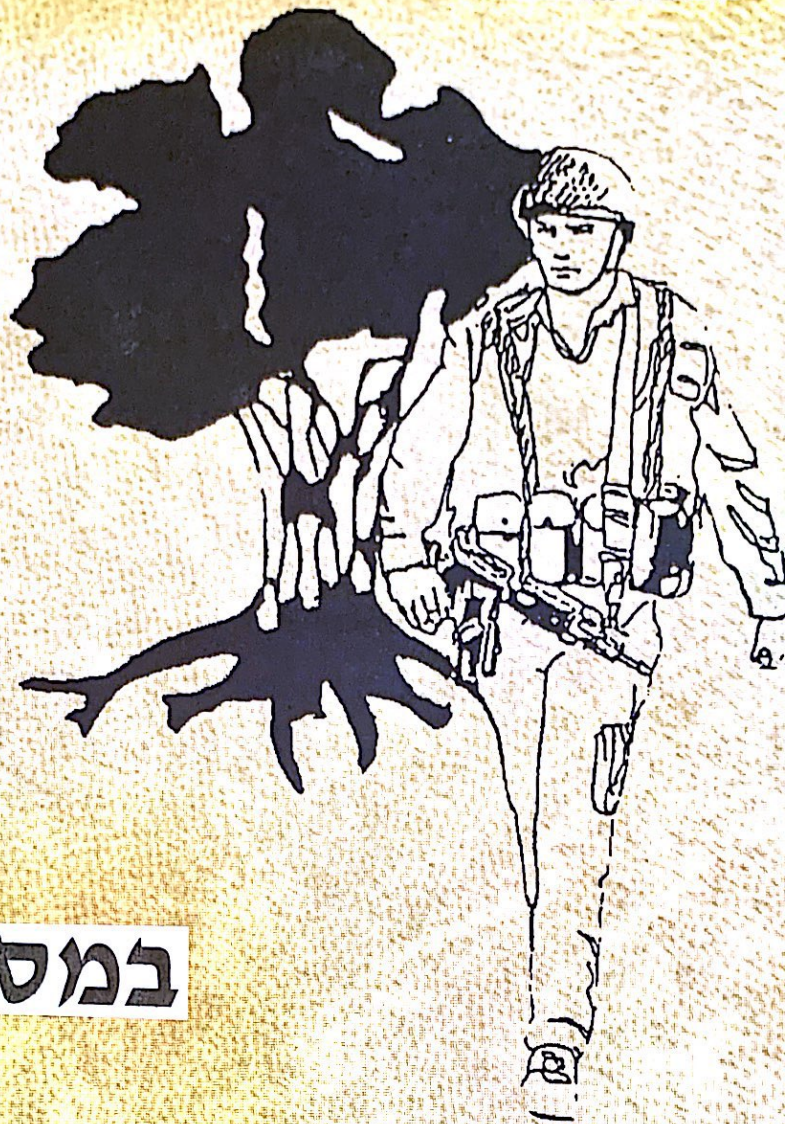
חיים גלי



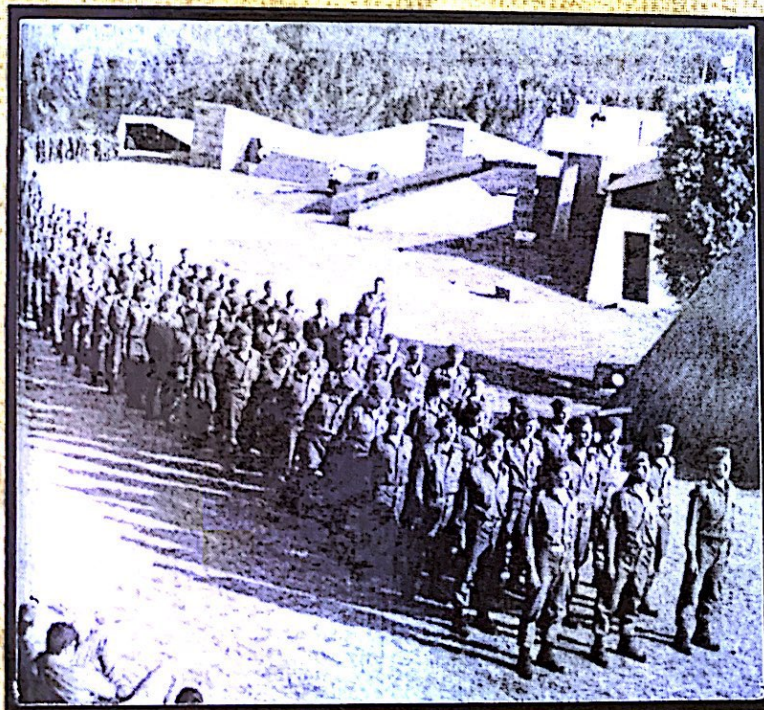


באימונים





במסדרים



באימונים



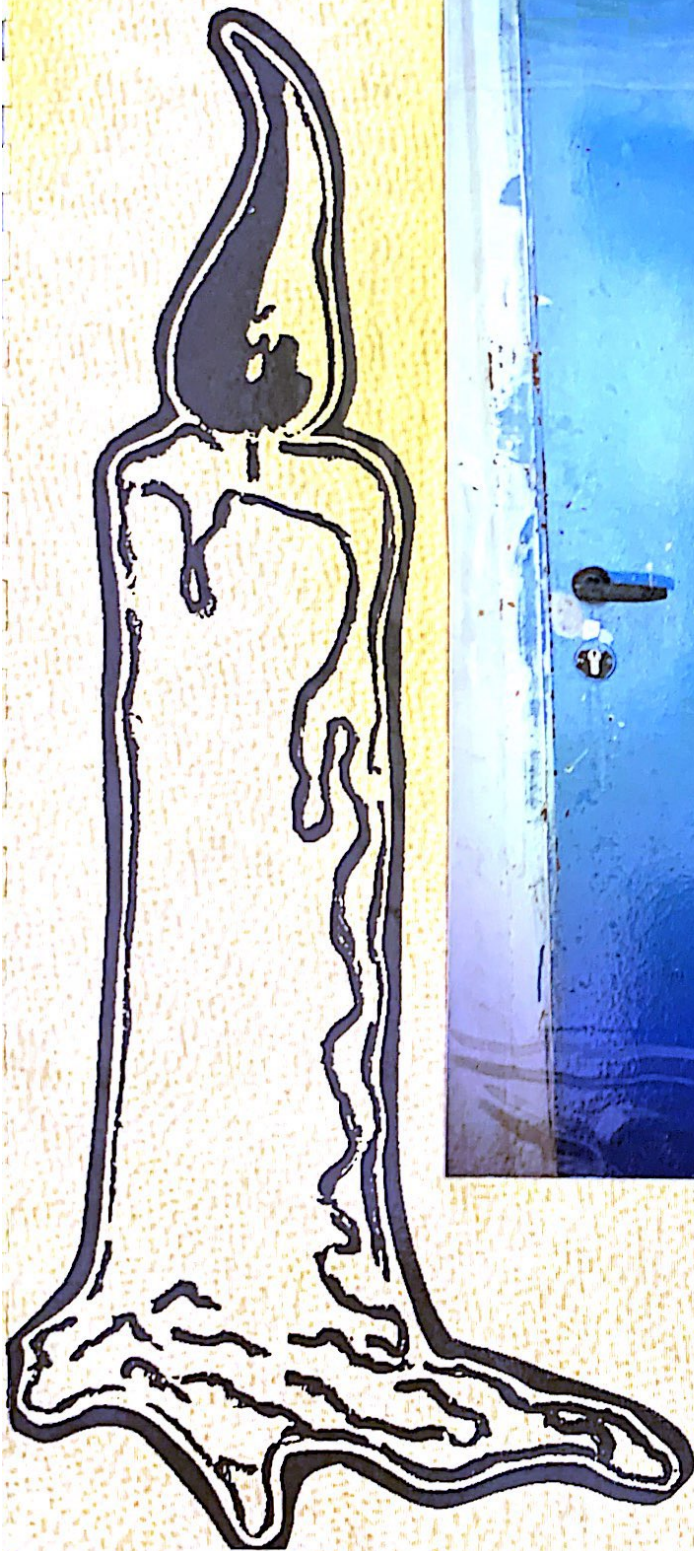


חדר מגוריו





דלת חדרו של גיא לאו ז"ל



איזור מגוריו



שטח המאהל הפלוגתי



יושבים ולומדים



לוח מודעות יחידתו



שער יחידת אגוז



דברים לזכרו מפי אמוץ מפקד צוות :

אתמול קברנו את גיא.

אני עדיין לא תופס – איך יכול להיות שרק שלשום הוא היה איתנו פה ועכשיו הוא איננו. אומרים שלמות בתאונה זה לא כמו למות בהיתקלות עם מחבלים או כל מוות הרואי אחר. אני לא חושב ככה, זה כואב, כואב באותה מידה.

אין מוות מיותר או שטותי כל מוות הוא מיותר וכואב וגיא חסר לנו ושום דבר לא יחזיר לנו אותו ובסוף זה מה שחשוב.

הייתי בלוייה וראיתי כמה הרבה אנשים באו לכבד את גיא, וכמה אנשים אהבו אותו, חברים מהמושב, מהצבא, מהצופים, מבית הספר. גיא יהיה חסר להרבה מאד אנשים.

אני מכיר את גיא רק שנה וקצת. מהרגע שהוא התגייס.

אני זוכר שאחרי הגיבוש קיבלנו את השמות של האנשים שעברו והיינו צריכים לחלק אותם בין המחלקות. ראיתי את השם של גיא ולידו הכתובת – כפר מישר.

מיד אמרתי שאני רוצה אותו כי לדעתי מושבניקים הם אנשים מיוחדים. יש משהו חשוב שתמיד יהיה למושבניקים ול"עירוניים" לא יהיה וזה החיבור לארץ, לאדמה.

רק משהו שרואה את הארץ ואת מרחביה יכול להתחבר למושג – "אהבת הארץ". רק מי שמריח את פריחת ההדרים, רואה את הגשם משקה את השדות והמטעים, מאכיל עגלים שנולדו. חשוב לו לשמור על כל זה, וזה מה שעושה בחורים צעירים לחיילים טובים, כי אנחנו צריכים חיילים שבשבילם הגנה על המדינה זו לא סיסמא אלא דבר שאנחנו חייבים לעשות ואין לנו ברירה.

בחורים צעירים שמתגייסים לצבא מפתחים לפעמים תכונות שלא היו להם באזרחות – בבית, כוח רצון. זה הדבר שהכי הרשים אותי אצל גיא. בתור נער אף אחד לא צריך להוכיח את עצמו יותר מידי. דברים באים בקלות ולא נדרשים לעמוד באתגרים גדולים אבל בצבא קשה, לכולם קשה בהתחלה. הדרישות גבוהות והאתגרים עצומים וגיא עם נתוני פתיחה לא מרשימים – קטן, צנום עמד באתגרים בכבוד.

הגיע ליחידה מובחרת עבד קשה, נתן את כולו ולפעמים הדהים אותי בדברים שעשה, אני זוכר אותו סוחר חייל סחיבת פצוע "אחד על אחד" כשהפצוע יותר כבד ממנו אבל גיא לא התלונן וסחב עד שנגמר התרגיל. בכלל גיא אף-פעם לא התלונן. כשכאבו לו הרגליים והוא קיבל ימי מנוחה הייתי צריך לתת לו פקודה לא להתאמץ כי הוא לא היה יכול להפסיק לעזור. פעם אחת צעקתי והתעצבנתי עליו – אמרתי לו שאם הוא לא מפסיק אני מרתק אותו שבת.

התאונה קרתה כחודש לפני סוף המסלול, זה לא הוגן שגיא נהרג לפני שסיים מסלול כ"כ מגיע לו לסיים. הוא עבד כ"כ קשה בשביל להגיע לרגע שבו יענדו לו את הסיכה, היום שבו הוא הופך מחייל במסלול ללוחם ביחידה.

אנדרו, יפה וורד אני מצטער שלא זכיתם לרגע הזה. לראות את החיוך על פניו ואת האושר שלו בטקס הסיום.

אין לי מילים ואין ביכולתי להקל על צערכם ואובדנכם.

אני בטוח שגיא יושב שם ומחייך אלינו פה למטה.

אשמח לשמור אתכם על קשר

אמוץ בר לב

דברים לזכרו מפי ידידותיו:

01: 00 בלילה יום רביעי, קיבלנו את הטלפון הנוראי בו נודע לנו על התאונה ועל מותך. היה קשה לעקל וקשה לקבל שלחבר מהכיתה נקטעו החיים כך ברגע בלי להיפרד מאף אחד ובלי הכנה מוקדמת. יום אחרי- בלוויה נפגשנו, שתינו והעלנו זיכרונות מהתקופה הזאת של ארבע שנים, בהם היינו מתראים יום יום, צוחקים ולומדים ביחד.

הקשר שלנו אתך התחזק בעיקר בכיתה י"ב- בטיול השנתי, בו ראינו את טוב לבך, את הנכונות לעזור תמיד. תמיד היית ראשון בהכנת האוכל, בשטיפת הכלים ובסיוע לכל מי שהיה צריך. במסיבת הסיום בה כיכבת כמעט בכל קטע (ממש אתמול ישבתי וראיתי את המסיבה ראיתי אותך והתגעגעתי אליך, נזכרתי בך ובחלק החשוב שתפסת בחיי הכיתה- בחיינו).

גיא, לא עובר יום שאני עוברת בכביש ולא נזכרת בך, ובתאונה הקטלנית. מיד זה מעלה בי זיכרונות ממך וזה קשה וזה כואב. מקוות שאתה נמצא במקום טוב, שמור מכל משמר. מתגעגעות ליבי ומיכל.

אנחנו חברים לכיתה של גיא והאמת איה שאנחנו עדיין בהלם ולא כול כך קולטים שמישהו מהכיתה חסר, לא בגלל שהוא נישאר שבת או בטיול עם חברים אלא חסר. אנחנו הכרנו את גיא די טוב אחרי ארבע שנות לימוד משותפות בתיכון אך למרות זאת לא נשמר בנינו קשר אחרי התיכון. גיא הפתיע בהצלחתו בסירת אגוז כי הוא אף פעם לא ניראה בעינינו קרבי, אך בדעבד היה לו תמיד ביטחון עצמי וכוח רצון כמו העובדה שתמיד שאף לקיים בכיתה דיון פוליטי למרות שתמיד היה היחיד בעמדתו ועל כך הערכנו אותו.

לסיום רצינו לכתוב ששמחנו להכיר את גיא וללמוד ממנו על כוח רצון ובטחון במטרה.

חבר'ך לכיתה תמר יפתח.

גיא לאו 1981 - 2000



להיות גולנצ'יק

האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת. זה לתפור
מטרת קרעון, אבל לנשום את הקרב. לקלל
שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק. להחצבן
צל ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות שביציאה.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי
בדברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא,
כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה
זה. תמיד מוצאים מלים רעות, וכמעט אף פעם
טובות נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש
לפני סוף המסלול שלנו. בתקווה שאנשים
גם יבנו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים
עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד
מחיילי הפלוגה הגדיר.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות
שונות של פחד. זו רעות צמוקה, אבל חמיד
מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה
לכן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף
עזבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע
בצמחך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי
הלב. להביט באנשים עם הכומות האדומות
כאשר לך יש ציניים אדומות.



להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל
פאחר ותל פארס והסולוקי, ודגל הדיו באילת,
והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור
מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה
לרגליך.
להיות גולנצ'יק זה עבר והווה ועתיד.

מה זה בשבילו גולני. אז:
לאנשים הקטנים עם הצל הגדול:
להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ
שעכשו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה.
להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא
נכון", ואתה בבית-שמש ולא בבית-לחם.
זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם
הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש
השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

וחלום ותקווה, ושקיצות ונחלים, והרים
ודריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, ועייפות
מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע וזעזוע,
ויד שתמיד אוחדת בנשק.
זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד
ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי
שאתה יכול להיות.
הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על
המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה
לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף
שבציניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על
העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

לבטחונכם.
אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת.
נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנצ'יק
זה קודם כל להיות בן אדם.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע,
אבל לא להתאכזר לצרבי שבמחסום.
להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל
בשטח איי. לתת ביס מהלופ ולחשוב על
שווארמה.
להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון

צוות אורי, מחזור אוגוסט 2000
גולני

